

[Pér Hækkerup.]

er de samme; men alligevel må det forbydes, at lande, der har lidt så meget under krigen som Østrig og Tyskland, har kunnet gennemføre en dagskoleundervisning i langt større udstrækning end vi herhjemme.

Jeg vil derfor tro, at selvom vi erkender, at der er praktiske og organisatoriske vanskeligheder ved at gennemføre en dagskoleundervisning, er det nødvendigt og påkrævet, ikke mindst af hensyn til de unges uddannelse, at der fra lovgivningsmagten lægges det pres på udviklingen i den rigtige retning, som vil ligge i en vedtagelse af vort forslag. Vi forestiller os ikke, at man fra den ene dag til den anden kan gå over fra aftenundervisning til dagskoleundervisning, men vi synes det må være en selvfølgelig opgave, at anstrengelserne i den retning forøges derved, at det i loven fastslås, at det normale bør være dagskoleundervisningen, og at der kun tages et vist hensyn til de overgangsvanskeligheder, der måtte være, indtil man efterhånden på de forskellige faglige områder har kunnet gennemføre dagskoleundervisningen. Jeg skal også erkende, at der kan være tale om visse arbejdsmæssige vanskeligheder. Jeg vil dog tro, at disse arbejdsmæssige vanskeligheder vil det være muligt at overvinde. Det afhænger selvfølgelig i nogen grad af, på hvilken måde man tænker sig dagskolen gennemført. Det er klart, at hvis dagskolen skal gennemføres på den måde, at man tager en eller to eftermiddage om ugen i vinterhalvåret, giver det større arbejdsmæssige vanskeligheder, end hvis man samler undervisningen i en samlet periode engang hvert år eller et par mindre perioder i løbet af sommerhalvåret eller vinterhalvåret. Den praktiske fremgangsmåde ved løsningen af dagskolen kommer i høj grad til at bestemme, hvor store de arbejdsmæssige vanskeligheder bliver, og det vil vel nok være naturligt, at man indenfor de enkelte organisationer — og vi mener principielt, at det må overlades til arbejdsmarkedsparterne at finde frem til, hvorledes det rent praktisk skal gennemføres — tager hensyn til de arbejdsmæssige vanskeligheder med i betragtning. Men det er et problem, som vi ikke skal fastlægge i loven. Loven skal i den forstand på dette område kun være en rammelov, der iøvrigt overlader til arbejdsmarkedets parter at træffe den ordning, som for det pågældende fag måtte være den mest hensigtsmæssige, og vi forestiller os ikke, at det bliver den samme indenfor alle fag, idet forholdene er forskellige i de forskellige fag. Problemet vil formentlig

være lettest at løse i de fag, hvor der foreligger en vis sæsonsvingning i beskæftigelsen.

Ministeren gjorde nogle bemærkninger om mesterlæren, og jeg kan være helt enig i ministerens synspunkt, at mesterlæren har været og er værdifuld. Der er ingen tvivl om, at det høje stade, som dansk håndværk og dansk industri står på, ikke mindst hænger sammen med, at vi har givet den faglærte ungdom en så grundig faglig uddannelse, som den er sikret gennem mesterlæren. Vort forslag tilsigter ikke at ændre eller røre ved dette, men vi peger på, at der er sket en teknisk udvikling, som gør, at mesterlæren måske i visse fag og på visse områder ikke i sin nuværende form er tilfredsstillende, og at det derfor kan være hensigtsmæssigt at overveje muligheden af at supplere mesterlæren med værkstedsskoler eller eventuelt på anden måde; men vor tanke er først og fremmest faldet på værkstedsskolerne, og derfor har vi fremsat forslaget om, at man nedsætter en sagkyndig kommission til at overveje dette problem og søge at finde frem til retningslinier, som kan fremlægges for lovgivningsmagten og eventuelt fremlægges for de pågældende organisationer, der måtte få med det at gøre.

Ministeren sagde, at han ville være betænkelig ved at foretage skridt, der kunne hemme tilgangen, og pegede i den forbindelse på, at det jo havde vist sig noget vanskeligt at få lærlingetilgang i forskellige fag i den senere tid. Nu er jeg ikke helt klar over, i hvilken udstrækning en nedgang i lærlingetilgangen hænger sammen med, at der er færre unge, der ønsker lærlingeuddannelse, eller færre mestre, der ønsker at tage unge som lærlinge. Jeg har indtryk af, at det i nogle år har været således, at fagene har haft svært ved at få unge til at gå den faglige vej, og i det omfang det er denne årsag, der foreligger som grund til, at lærlingetilgangen har været svigtende i nogle fag, tror jeg ikke at vort lovforslag kan virke hemmende; så tror jeg tværtimod, at vort lovforslag vil virke fremmende for tilgangen. Derimod er det jo muligt — det argument har man i hvert fald hørt før —, at ministeren har ment, at det skulle foranledige mestrene til med noget større betænkelighed at antage lærlinge, hvis vort forslag blev gennemført. Det argument har vi hørt før, sagde jeg, nemlig da loven af 1937 var til behandling; da blev der som bekendt rejst en temmelig kraftig modstand imod lovforslaget, som dengang betød en væsentlig forbedring for lærlingene. Da fik vi at vide, at resultatet ville blive, at